

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Aleny Jedličkové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Petry Kotrlíkové ve věci exekuce oprávněné: **DHL Suply Chain, s.r.o.**, se sídlem Pohořelice, Loděnická 963, IČ: 49240650, zastoupená Mgr. Lucií Stejskalovou, advokátkou se sídlem Brno, Heršpická 5/1813, proti povinným: **1. Roman K.**, nar. xxx, bytem xxx, **2. Miroslav S.**, nar. xxx, bytem xxx, adresa pro doručování: xxx, zastoupený Mgr. Milanem Vrchotkou, advokátem se sídlem Praha 3, Domažlická 1256/1, pro 298.275,- Kč, k odvolání oprávněné proti usnesení soudního exekutora Mgr. Kateřiny Skoupé, Exekutorský úřad Hodonín, se sídlem Hodonín, Velkomoravská 1, ze dne 22.3.2013, č.j. 166 EX 414/12-58,

t a k t o :

I. Usnesení soudního exekutora se ve výroku o náhradě nákladů řízení (II.) **m ě n í** tak, že ve vztahu mezi oprávněnou a 2. povinným navzájem se 2. povinnému nepřiznává náhrada nákladů řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soudní exekutor výrokem označeným I. zastavil ve vztahu k 2. povinnému exekuci nařízenou usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 31.8.2012, č.j. 73 EXE 4430/2012-12. Současně výrokem označeným II. rozhodl, že oprávněná je povinna zaplatit 2. povinnému náklady řízení ve výši 6.050,- Kč.

Výrok o zastavení exekuce soudní exekutor odůvodnil odkazem na ust. § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř., neboť exekuční titul byl zrušen dovolacím soudem.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi oprávněnou a 2. povinným navzájem byl odůvodněn ust. § 89 ex.řádu.

Proti tomuto rozhodnutí, ale jen proti výroku označenému II. o náhradě nákladů řízení, podala odvolání oprávněná, ve kterém s odkazem na nález Ústavního soudu ČR ze dne 3.2.2012, sp.zn. II. ÚS 3941/11, namítala, že návrh podala na základě materiálně a formálně vykonatelného exekučního titulu, který byl zrušen až následně v průběhu exekuce, a proto na její straně nelze vyvodit zavinění na zastavení exekuce. Navrhla tedy, aby bylo napadené rozhodnutí změněno tak, že se buď 2. povinnému nepřizná náhrada nákladů řízení, nebo bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc bude vrácena zpět soudnímu exekutorovi k dalšímu řízení, avšak aby v obou případech byl 2. povinný zavázán k úhradě jejich nákladů řízení.

Druhý povinný se k odvolání nevyjádřil.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 212 a § 212a odst. 1, 5, 6 a § 214 odst. 2 písm. c), e) o.s.ř. aniž by nařídil jednání.

Z obsahu spisu bylo zjištěno, že oprávněná podala návrh na nařízení exekuce dne 20.8.2012, a to na základě exekučního titulu – usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18.4.2012, sp.zn. 9 To 149/2012, a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 26.9.2011, sp.zn. 16 T 63/2009.

Odvolací soud dále zjistil, že usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.12.2012, č.j. 8 Tdo 1321/2012-38, byly podle ust. § 265k odst. 1, 2 tr.ř. zrušeny usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18.4.2012, sp.zn. 9 To 149/2012, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 26.9.2011, sp.zn. 16 T 63/2009, a to ve vztahu k 2. povinnému.

Z výše uvedených skutečností tedy vyplynulo, že exekuční titul byl zrušen a že tak byly dány podmínky pro zastavení exekuce podle ust. § 52 odst. 1 ex.řádu ve spojení s ust. § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř.

V daném případě pak bylo třeba o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem rozhodnout v návaznosti na důvody, které vedly k zastavení exekuce. Druhý povinný byl v exekučním řízení zcela úspěšný, neboť prokázal, že nebyly splněny podmínky pro další provádění exekuce. Odvolací soud však přihlédl k okolnostem případu, kdy oprávněná nijak nezavinila, že řízení muselo být zastaveno a kdy návrh podala s vědomím, že ve vztahu k 2. povinnému disponuje pravomocným a vykonatelným exekučním titulem.

V návaznosti na výše uvedené okolnosti případu odvolací soud uzavřel, že o náhradě nákladů řízení v řízení před I. stupněm, respektive před exekutorem, bylo třeba rozhodnout podle ust. § 52 odst. 1 ex.řádu ve spojení s ust. § 254 odst. 1 a § 150 o.s.ř., neboť zde byly dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému 2. povinnému.

Vzhledem k tomu, že nebyly shledány podmínky ani pro potvrzení, ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, odvolací soud výrok II. o náhradě nákladů řízení za použití ust. § 221a o.s.ř. změnil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 52 odst. 1 a § 87 odst. 2, 3 exekučního řádu ve spojení s ust. § 254 odst. 1, § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť ani jeden z účastníků neměl v odvolacím řízení převážný úspěch.

Výrok I. o zastavení exekuce ve vztahu k 2. povinnému zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **l z e** podat dovolání za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř., a to do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 9.

V Praze dne 15. srpna 2013

Mgr. Alena Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gudeljová